

2 kwietnia 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

B27j1 1/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

№ 1133.

Kl. 25 b 10.

Marshall Burns Lloyd,
Menominee, Michigan (St. Zj. Am.).

Sposób wyrobu przedmiotów plecionych z trzciny.

Zgłoszono: 28 czerwca 1920 r.

Udzielono: 2 grudnia 1924 r.

Pierwszeństwo: 19 lutego 1917 r. (St. Zj. Am.).

Wynalazek dotyczy wyrobu przedmiotów plecionych, a szczególnie takich, które mają ramę.

Plecionki, zgodnie z wynalazkiem, składają się z oddzielnych żeber, które w długości, potrzebnej do wyrobu, są dostatecznie sztywne, aby przeciwdziałać znacznej sile jaka powstać może wskutek ich nagłego odgięcia. Około tych żeber oplata się pręciki tak, że się je układa naprzemian raz na górę a raz pod spód żeber. W niektórych wypadkach może się odbywać wyplatanie na jedno żebro zgóry i pod dwa następne. Wogóle może się wyplatanie odbywać w różny sposób stosownie do różnorodnych przedmiotów. Plecionka według tego wynalazku jest odmienna od często używanych plecionek do stołków i t. p. Chociaż pręciki są niekiedy tak naprężane, że powoli wyginają żebra, aby przedmiotowi nadać żądany kształt, to jednak żeber nie zgina

się nagle, ale zgięcia uskuteczniają same pręciki, przy oplataniu koło żeber.

Dotychczas przytwierdzano żebra na ramie w pewnych odstępach przyczem robotnik podczas wyplatania nadawał przedmiotowi odpowiedni kształt. Jeżeli kształt miał być niejednakowy, to żebra rozciągały się pod różnymi kątami. Według dotychczasowego sposobu wyrobu muszą być żebra ciągle nastawiane, aby plecionka miała żądany kształt i jednostajny wygląd, a żebra regularne linie. Taka robota jest bardzo trudna i dlatego mogą ją wykonywać tylko bardzo biegli robotnicy. Oprócz tego wyrób nawet stosunkowo drobnych przedmiotów wymaga dużo czasu. Z tego powodu plecionki są bardzo drogie.

Celem więc wynalazku jest, aby plecionki mogły być wyrabiane szybko i tanio. Dalej rozchodzi się o to, aby wyrabiać przedmioty o liniach krzywych lub nieregularnych z tą

samą łatwością, jak przedmioty o liniach prostych i jednostajnych. Według nowego sposobu mogą być wyrabiane przedmioty jednostajniejsze i silniejsze także przez robotników niewprawnych. Wreszcie wyrabianie nowym sposobem, dotychczas w wysokim stopniu indywidualnie sporządzanych plecionek, może odbywać się — oddzielnie od podstawy — sposobem fabrycznym, a potem przytwierdza się je do podstawy celem osiągnięcia pożądanego kształtu.

Na rysunku przedstawia fig. 1 widok zdołu ramy, służącej do wyrobu przedmiotów plecionych, fig. 2 jej widok boczny, fig. 3 widok zdołu na drugą część ramy, fig. 4 widok z boku, fig. 5 widok zdołu na trzecią część ramy, fig. 6 widok z boku, fig. 7 widok z boku ramy dodatkowej, fig. 8 przedstawia oderwany przekrój sporządzonej plecionki na ramie, fig. 9 przekrój poprzeczny plecionki, fig. 10 przedstawia widok boczny gotowej plecionki, fig. 11 perspektywiczny widok ramy, a fig. 12 przekrój plecionki, przymocowanej do ramy.

Dla przykładu wybrano tu przedmiot o poprzecznym przekroju kolistym i z wygiętymi ścianami bocznymi. Rama 1 (fig. 11) składa się z górnego pierścienia 2, z mniejszego dolnego 3 i z kilku sztabek łączących 4. Rama nie ma kształtu, jaki ma być nadany przedmiotowi, jest to więc rzadki wypadek w praktyce.

Niekiedy odpowiada rama konturom przedmiotu dla pewnego wyrobu i przylega w kilku miejscach do plecionki, jednak zwykle składa się ze stosunkowo niewielu części, które dla robotnika nie służą za wskazówkę prowadzenia wyrobu.

Według dawnego sposobu przytwierdza się żebra na dolnej części 3 ramy w pewnych od siebie odstępach. Aby otrzymać kształt plecionki, przedstawiony na fig. 10 i 12, potrzeba było żebra umocowywać prostokątnie w bocznych częściach. Robotnik począł wyplatanie od dołu, przyczem kierował żebra ku górze i naprężał pręciki tak, że żebra mogły być powoli odginane z prostokątnego położenia.

To trudne zadanie rozwiązane jest w ten sposób, że wiele zmiennych czynników usunięto, a pozostałe zastąpiono uproszczoną czynnością. Zamiast plecionkę sporządzać na podstawie, sporządza się ją osobno a potem przytwierdza do niej. Przez to osiąga się swobodę i łatwość wyplatania i w ten sposób przeważnie usuwa dotychczasowe trudności. Ujęte żebra rozsuwa się i przytrzymuje odpowiednio do formy tak, że zupełnie niewprawny robotnik może sporządzać plecionkę przez zwykłe wyplatanie około formy. Ma ona taki kształt, że sporządzona na niej plecionka stosuje się do podstawy, nie potrzebuje jednak mieć takiego samego kształtu, jak rama, i najczęściej niema go, bowiem forma służy w pierwszym rzędzie do ułatwienia wyplatania.

Na rysunku oznaczony jest cyfrą 5 szkielec, na którym sporządza się plecionkę, składający się z górnej części 6, z odcinkowej środkowej 7 i spodniej 8. Jak to wskazuje fig. 7, spoczywa część 7 na 8-ej a część 6 na 7-ej. Część 7 składa się znów z kilku części 10 i z kilku pośrednich 11, z których każda ma oddzielone od siebie części 12. Gdy pojedyncze części są złączone — jak wskazuje fig. 3, 4 i 7, tworzą części 12 kilka krążków. Ponieważ ściany przedmiotu, który ma być sporządzony, mają mieć kształt krzywizny, to wielkość i umieszczenie pojedynczych elementów względem siebie tak się obiera, że linia, łącząca ich obwody, tworzy łuk. Część 7 opatrzona jak kołkami 13, które wchodzą w otwory części 6. W ten sposób mogą być części 6 i 7 szybko złożone i rozłożone. Część 6 jest przy 6' rozszerzona, aby plecionka rozszerzała się nazewnątrż. Spodnia część 8 składa się z płyty 20 o skośnym brzegu 20 i z krzyża 21. Jest on — jak to wskazuje fig. 7 — tak sporządzony, że służy jako osada dla wszystkich składników części 7. Odcinki 10 i 11 części 7 mogą mieć otwory 23 na małe kołki 24 spodniej części 8. Widać więc, że różne części szkieletu mogą być szybko złożone i rozłożone.

Żebra przytwierdza się oddzielnie wokół na brzegu 20' spodniej części, a wtedy łatwo robotnikowi wypłatać, zaczynając zdołu lub zgóry. Lepiej jest rozpocząć zdołu. Pręciki tak się przyciąga, że żebra przylegają do obwodu szkieletu. Początkowe położenie żeber oznaczone jest na fig. 7 kreskami i kropkami a końcowe kreskami.

Sporządzoną plecionkę przedstawia fig. 10 w widoku bocznym, a mianowicie żebra oznaczone są cyfrą 35, zaś pręciki cyfrą 36. Z obu stron plecionki wystają końce 17 żeber, które mogą być odgięte albo przed połączeniem jej z podstawą albo po połączeniu. W gotową plecionkę wkłada się ramę i przytwierdza jak wskazuje fig. 12. Zaznacza się, że rama jest bardzo prosta, bowiem służy do usztywnienia przedmiotu, zatem jakiegokolwiek nadanie jej kształtu byłoby bezpożytecznym wydatkiem.

Po sporządzeniu plecionki na szkielecie roz-

biera się go w prosty sposób przez odjęcie części 6 i wyjęcie części 11, 10 a wreszcie spodu 8.

Chociaż w opisie była mowa o plecionce z trzciny, to jednak nowy ten sposób dotyczy zastosowania nie tylko samej trzciny, ale także w połączeniu z innymi materiałami.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu przedmiotów plecionych z trzciny, które opatrzone są ramą, tem znamienny, że plecionkę sporządza się niezależnie od ramy a potem na niej przytwierdza.

2. Sposób wyrobu przedmiotów plecionych z trzciny, które opatrzone są ramą, a przekrój poprzeczny ich plecionki jest kolisty, oraz ściany są przynajmniej częściowo wygięte, tem znamienny, że plecionkę sporządza się około szkieletu, a po jej ukończeniu szkielet ten rozkłada się i plecionkę łączy z ramą.

Marshall Burns Lloyd.

Zastępca: A. Bolland,
rzecznik patentowy.

